

Жив собі один щур на ім'я Ремі, і мріяв він стати шеф-кухарем... У Ремі був кумир – французький кулінар Огюст Густо, який завжди казав: «Готувати може кожен».

Разом зі щурячою зграєю Ремі мешкав на горищі будиночка однієї бабці. Якось увечері він і його брат Еміль прослизнули на кухню.

Бабуся дрімала у кріслі перед телевізором. Тоді-то з куховарського шоу Ремі й довідався, що Густо помер... Щур аж застиг, коли почув таку трагічну звістку. В цю мить бабця прокинулася і стала ловити пацюків. Що почалося! Шум, гам, стрілянина! Від цього рейваху обвалилася стеля, а з нею посипались додолю й усі щури з горища.

Пацюки вискочили з будиночка і дременули до каналізаційного тунелю. Ремі побіг за ними, прихопивши кулінарну книгу Густо.

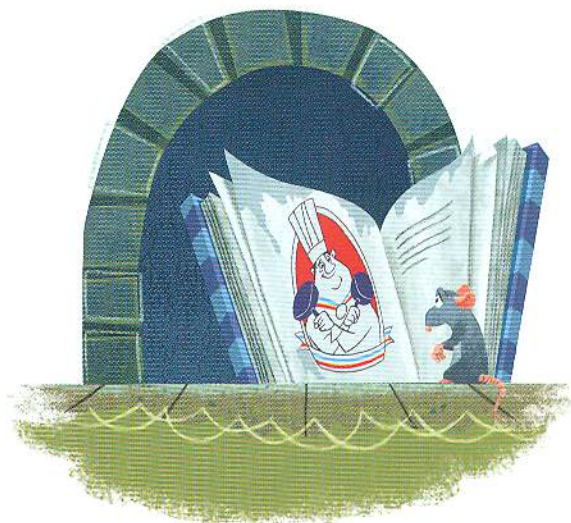
На цій книжці він поплив, як на човні. На жаль, Ремі віднесло зовсім в інший бік від зграї. Коли нарешті він вибрався на сухе місце в тунелі, то не побачив нікого поруч. Голодний і сумний, Ремі гортав книжку. І тут сталося щось дивовижне. Йому здалося, що на одній зі сторінок портрет Густо заговорив до нього:

– Якщо ти зголоднів, то вийди нагору й озирнися. Чого сидиш і скиглиш?

– Але я щойно втратив сім'ю і друзів! – відповів Ремі, дивлячись на портрет.

– Ах! – мовив Густо. – Якщо постійно думатимеш про залишене позаду, то ніколи не побачиш, що в тебе попереду.

Невідомо чому, але Ремі послухався свого уявного співрозмовника.

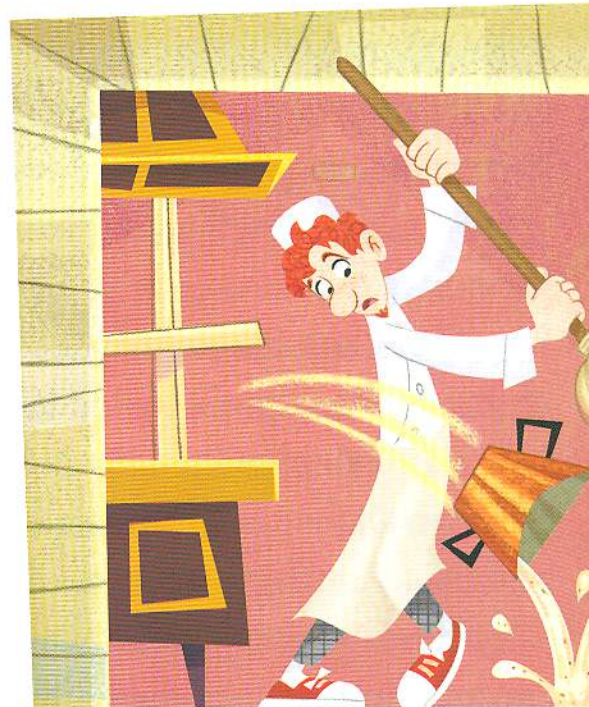

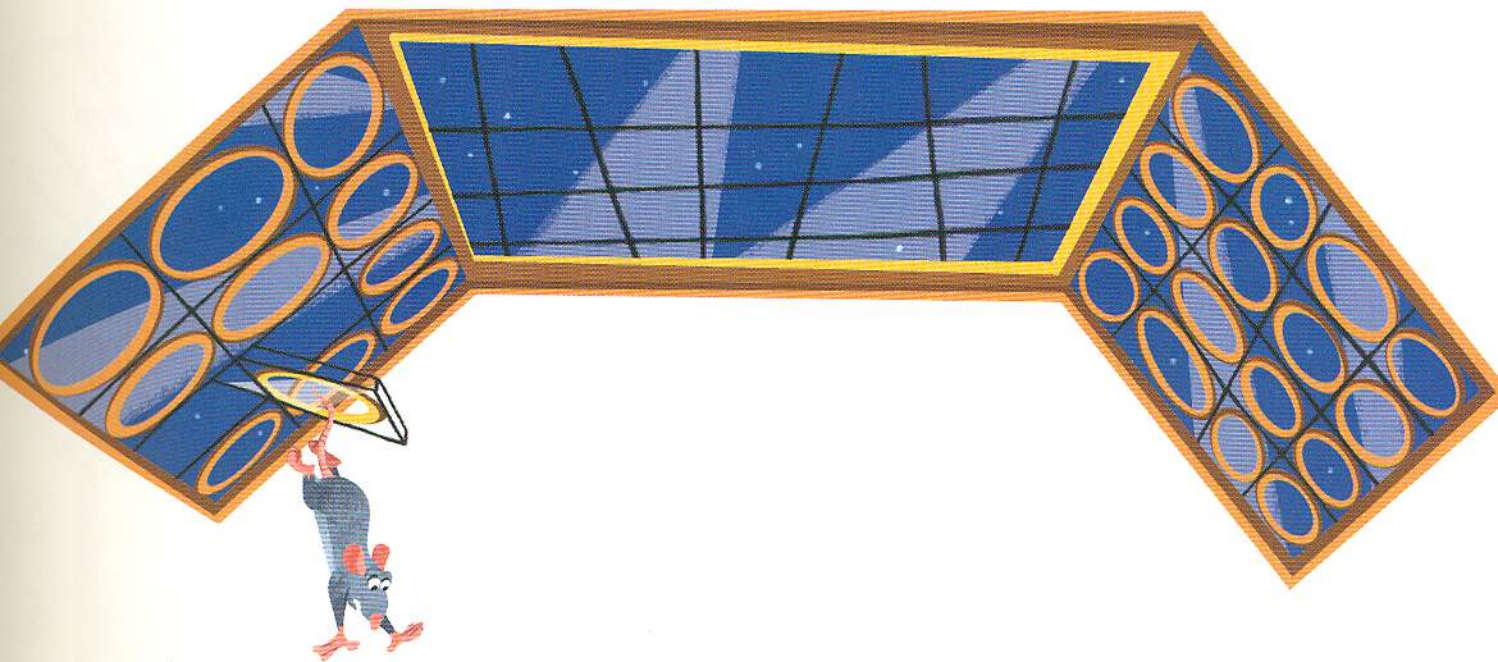
Щурик видряпався з каналізації і незабаром опинився на даху якоїсь будівлі. Перед його очима розкинувся Париж. А під дахом був ресторан... його кумира – самого Огюста Густо!

Ремі зазирнув у віконце на даху і побачив, як прибиральник на кухні ненароком перекинув каструлю з супом. Крадькома озирнувшись, хлопець став доливати в залишки супу воду й кидати усі підряд приправи.

– Він же все зіпсує! – закричав Ремі.

Раптом вікно під щуром прочинилося. Він полетів донизу і незабаром опинився біля тієї самої каструлі. Ох і сморід!

Ремі знав: щурам не місце на кухні, і треба мерщій тікати. Але бажання врятувати суп було сильнішим. Тому він помив лапки і додав у каструлю зелені, спецій, овочів. Аромат і колір страви стали набагато приємнішими.

Аж тут Альфредо Лінгвіні – той хлопець-прибиральник – помітив Ремі й заляк, вирячивши очі. В цю мить пролунав крик головного кухаря Шкуродера:

– Суп! Де суп?!

Альфредо швидко накрив Ремі друшляком. Шкуродер наблизився до каструлі з супом.

– Ану геть з дороги, сміттяре! – заволав він на Альфредо, аж тут помітив у його руці черпак. – Що?! Ти готуєш?! Як ти посмів?!

